

ת"ד 12966/02/20 - מדינת ישראל נגד ולדימיר קוצ'רובסקי

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

28 אפריל 2021

ת"ד 12966-02-20 מדינת ישראל נ'
קוצ'רובסקי

לפני כבוד השופט אלכס אחטר
המאשימה

מדינת ישראל

ע"י בא כוחה מתמחה מר רמי משה

נגד

הנאשם

ולדימיר קוצ'רובסקי

ע"י בא כוחו עו"ד משה ליפשיץ

גזר דין

מבוא:

עסקינן בתאונת דרכים אשר ארעה בתאריך 24.11.19 סמוך לשעה 05:20, וכעולה מעובדות כתב האישום, בהן הודה והורשע הנאשם, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג טויוטה 67-151-79 (להלן: "הרכב") באור עקיבא, ברחוב דוד המלך, מדרום לצפון או בסמוך לכך.

הכביש במקום אספלט תקין ויבש, דרך עירונית מהירות מרבית מותרת 50 קמ"ש, כביש דו סטרי 2 נתיבים לכל כיוון, עם מפרדת בנויה בין המסלולים, מדרכה מימין למסלול בכיוון נסיעת הנאשם, מעבר חצייה מסומן בבירור על פני הכביש, תמרור מעבר חצייה ברור וגלוי, ראות לילה טובה תאורת רחוב פעלה, שדה הראייה בכיוון נסיעת הנאשם פתוח וניתן להבחין בהולך רגל לכל רוחבו של מעבר החצייה ועל גבי אי התנועה ממרחק של 89 מדוד.

אותה עת, משמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת הנאשם, חצה במעבר החצייה, הולך רגל, ודים ריבל, יליד 1958, אשר הספיק לחצות את מסלול הנסיעה הנגדי, אי תנועה ברוחב 4.2 מטרים בין המסלולים וכ - 0.7 מטרים ממסלול נסיעת הנאשם.

במועד ובמעמד האמור לעיל נהג הנאשם ברכב בקלות ראש, בכך שעקף רכב שעמד בנתיב הנסיעה הימני במסלול נסיעת הנאשם, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, מסיבה שאינה סבירה לא הבחין בהולך הרגל, לא אפשר לו להשלים את החצייה בבטחה ופגע בו. בעקבות הפגיעה הושלך הולך הרגל למרחק של כ - 6.8 מטרים על הכביש.

כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל חבלות של ממש ונגרמו לו שברים בעצמות האף, שבר ברמוס פוביס, שבר קווי בסקרום, שברי ריסוק דו"צ בראש וצוואר ההורמוס והוא אושפז מתאריך 24.11.19 ועד לתאריך 09.12.19, נזקק לניתוח שחזור וקיבוע של השברים ולטיפול רפואי. לאחר מכן, מתאריך 09.12.19 ועד לתאריך 13.02.20 אושפז הנפגע באשפוז שיקומי.

כתוצאה מהתאונה ניזוק גם הרכב.

העבירות בהן הורשע הנאשם הן: **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיפים 262(2) + 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (סמל סעיף 2029), **התנהגות הגורמת נזק** - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה (סמל סעיף 2425) **אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה** - עבירה לפי תקנה 67א לתקנות התעבורה (סמל סעיף 5428).

בדיון אשר התקיים לפני, ביום 24.09.20, הודה הנאשם במיוחס לו, באמצעות בא כוחו, והורשע, ולבקשת בא כוחו, הנאשם נפסל לנהיגה עד תום ההליכים והופנה לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

ביום 11.03.21 הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי הנאשם, בן 77, יליד רוסיה אשר עלה ארצה עם משפחתו בהיותו בן 51, אלמן, אב לבת אחת וסב לשלושה נכדים, מתגורר בגפו. הנאשם בעל השכלה של 17 שנות לימוד כאשר רכש השכלה אקדמית במכללה צבאית ברוסיה. הנאשם שירת 31 שנה בצבא הרוסי בתפקיד פיקודי. מזה כ- 3 שנים עובד במאפייה בתפקיד עובד ניקיון.

הנאשם מחזיק ברישיון משנת 1994 ואין לחובתו כל הרשעות קודמות. שירות המבחן ציין כי רישומו הנקי מעיד על אדם בעל עמדות שומרות חוק שכל חייו פעל לפי החוק.

הנאשם נטל אחריות מלאה לתאונה וניכר כי חש תחושות קשות של אשמה בגין הפגיעה בהולך הרגל ואף ביקר אותו בבית החולים וביקש את סליחתו. הנאשם הביע צער רב על הפגיעה והביע אמפתיה כלפי הנפגע, כאשר הוא כועס על עצמו ומתקשה לסלוח לעצמו. דברים אלה גובו גם בדבריה של בתו של הנאשם.

לאור האמור, שירות המבחן המליץ על הטלת צו של"צ תוך שבנה לנאשם תוכנית של"צ בעמותת "מאיר פנים" בהיקף של 250 שעות ופיצוי, שיהיה בהם כדי להקטין את הסיכון להישנות העבירות.

טיעונים וראיות הצדדים לעונש:

לדיון מיום 24.03.21 לא התייצב הנפגע ולא הוגשו מסמכים רפואיים בעניינו.

ב"כ המאשימה הפנתה לכתב האישום ולהיותן של תאונות הדרכים "מכת מדינה" שעל בית המשפט לתת חלקו במאמץ למיגורן על ידי הטלת ענישה מחמירה. ב"כ המאשימה מסרה כי שוחחה עם בנו של הנפגע שמסר כי אביו נמצא במצב קשה ומצוי בעיצומו של הליך קביעת אחוזי נכות עם זאת, אמר שהוא לא נוטר טינה לנאשם ומאמין שהנאשם לא התכוון לפגוע בו ומדובר בתאונה מצערת.

ב"כ המאשימה עמדה על נסיבות האירוע לחומרה כאשר התאונה לא רק שהתרחשה במעבר חציה אלא גם תוך שהנאשם עוקף רכב שעצר. ב"כ המאשימה עתרה למתחם שיתחיל ממאסר קצר לביצוע בעבודות שירות ועד למאסר בפועל לתקופה ארוכה, לצד פסילה בפועל של מספר שנים תוך שהפנתה לפסק דין יחיד ויחסית ישן. ב"כ המאשימה טענה שאין לתת משקל רב לנסיבותיו של הנאשם אך מפאת עברו הנקי וגילו המתקדם לצד עמדת הנפגע, לא תבקש

המאשימה בתיק זה הטלת מאסר בפועל אך כן תבקש להחמיר עם הנאשם ולהטיל עליו פסילה בפועל שלא תפחת מחמש שנים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים, קנס משמעותי ופיצוי משמעותי.

בטיעוניו, ב"כ הנאשם התייחס למתחם ולעונש אותו ביקשה ב"כ המאשימה וטען כי הוא לא מגובה בפסיקה או בדבר אחר, תוך שהפנה לפסיקה עניפה בה נפסקו פסילות בפועל בנות מספר חודשים בודדים.

עוד הפנה לנסיבות התאונה כאשר לטעמו, העובדה שהנאשם עקף רכב איננה נסיבה לחומרה כי אם להיפך. הרכב שעצר, עצר במקום שאסור לו וככל הנראה חסם את שדה הראיה של הנאשם.

ב"כ הנאשם ציין שדווקא זהו המקרה בו יש לתת משקל רב לנסיבותיו של הנאשם כאשר הלה נוהג 27 שנים ללא כל הרשעה, קיבל אחריות מלאה על מעשיו, הגיע לבית החולים והתנצל בפני הנפגע ועודנו מתייסר על מעשיו עד היום, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן. עוד הפנה לחלוף הזמן מעת התאונה, ולעובדה שאם תוטל על הנאשם פסילה ארוכה, הוא יאבד את מקום עבודתו והדבר יפגע גם בביתו לה הוא מסייע כלכלית. לאור האמור, ביקש ב"כ הנאשם להימנע מלהטיל על הנאשם צו של"צ מאחר והוא לא נזקק לעונש שיקומי, להימנע מהטלת פיצוי שכן הנפגע יפוצה על ידי הביטוח, להתחשב בקנס שיוטל על הנאשם וכן לחרוג ממתחם הענישה הנוגע לפסילה ככל שבית המשפט סבור שהוא מעל ל- 6 חודשים.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

בענייננו, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות שאין להקל ראש בחומרתן ובנסיבות ביצוען עת נהג בקלות ראש, לא הבחין בהולך הרגל ולא אפשר לו לחצות בבטחה במעבר החצייה.

בעבירות תעבורה ככלל, ובעבירות של תאונה הגורמת חבלות בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן

תחושת בטחון למשתמשי הדרך.

על חשיבותה של ענישה מרתיעה בתאונות דרכים, בהם נגרמות חבלות ופציעות חמורות עמד בית המשפט ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

עוד בפסיקה התואמת לענייננו נקבע לא אחת, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה כמו גם חומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד(ת"א) 2659-04-14 מ"י נ' רפאל ביטון [ניתן ביום 22.1.15, פורסם בנבו] והפסיקה שהובאה שם).

באשר לחומרת העבירות, הנאשם נהג בקלות ראש, עקף רכב שעצר בנתיב הימני תוך שלא שם לב למתרחש משמאלו ועל מעבר החצייה, לא עצר להולך רגל ולא אפשר לו לסיים את החצייה בבטחה כפי שעולה מכתב האישום בו הודה. אף על פי כן, מעובדות כתב האישום עולה כי המדובר בחוסר תשומת לב וברשלנות רגעית כאשר ככל הנראה, הנאשם נתן את תשומת ליבו לרכב אותו עקף במקום למתרחש באי התנועה ובמעבר החצייה אותו עומד לעבור. חוסר תשומת לב זו, לרוע המזל גרמה לתאונה קשה, ללא שנלוו לכך עבירות נוספות דוגמת נהיגה בשכרות, נהיגה ללא רישיון או בפסילה או הפקרה לאחר הפגיעה ולכן אני קובע שרמת רשלנותו של הנאשם בינונית.

הענישה הקבועה בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה קובעת סנקציה של פסילת מינימום של 3 חודשים למי שגרם בנהיגתו חבלה של ממש לאחר ולכן יש לקבוע את הרף התחתון של המתחם מנתון זה (עפ"ת (חי') 4955-04-20 קולר נ' מדינת ישראל, [ניתן ביום 08.06.20, פורסם בנבו] הדומה בנסיבותיו לענייננו וכן לאסמכתאות שהובאו שם). תקופת הפסילה הנאותה שתוטל וכן קביעת עונש בדמות מאסר או צו של"צ ייגזרו מרף הרשלנות, טיב החבלות וההשלכות על חיי הנפגע.

על כן ולאור כל האמור לעיל, בהתחשב בשיקולים האמורים ובנסיבות המקרה דנא, אני קובע כי מתחם העונש ההולם ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם, הינו ממאסר הצופה פני עתיד או צו של"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל בודדים, לביצוע בעבודות שירות, ותקופת פסילה בין 3 חודשים ל- 30 חודשים (עניין ביטון וכן רע"פ 3972/19 קנטור גוז נ' מדינת ישראל ורע"פ 3065/19 אהרון אסלן נ' מדינת ישראל [ניתנו ביום 17.06.19, פורסמו בנבו]) לצד ענישה נלווית.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה כב' בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 סרפו נ' מ"י (23/6/08):

"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי

הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתוויית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד ימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבוננו של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)....).

מכאן לשם.

הנאשם בן 77, אלמן ואב לילדה אחת וסב לשלושה נכדים, מתגורר בגפו.

הנאשם חסך מזמנם של בית המשפט והעדים, חסך מהנפגע להעיד בבית המשפט, לקח אחריות על מעשיו והודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום בהזדמנות הראשונה. הנאשם הביע חרטה על קרות התאונה, הביע אמפטיה לנזק שנגרם לנפגע, ביקר את הנפגע בבית החולים והתנצל באופן אישי. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתייסר על מעשיו ומתקשה לסלוח לעצמו על אף שהנפגע עצמו, אינו נוטר לו טינה והביע עמדה פייסנית.

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה מזה 27 שנים ואין לחובתו כל הרשעה קודמת או מאוחרת. מעטים המקרים בהם נתקל בית המשפט באדם עם ותק נהיגה שכזה שאין באמתחתו אפילו לא הרשעה אחת מסוג ברירת משפט. ודאי שיש לתת לנתון זה משקל רב. מהיעדר העבר של הנאשם ניתן ללמוד על אופן נהיגתו הן קודם לתאונה והן לאחריה. נתון זה מלמד על הסיכון הנשקף מהנאשם, ואף עובדה זו יש לזקוף לזכותו.

מאז התאונה חלפה שנה וחצי וגם נתון זה יש לקחת בחשבון.

המאשימה לא צירפה כל פסיקה שתתמוך בטיעוניה מלבד פסק דין אחד החורג בנסיבותיו מתיק זה. יוער כי הענישה שנתבקשה אף חורגת בחומרתה מהענישה המבוקשת על ידי המאשימה במקרים דומים ואף חמורים יותר.

הפגיעות אשר נגרמו לנפגע, פגיעות קשות הן ורק בנס, לא גבתה התאונה חיי אדם ואולם, המאשימה לא הגישה מסמכים רפואיים של הנפגע ולא צוין מצבו הרפואי העדכני.

בנסיבות אלה, ולאור עמדת המאשימה, אינני סבור שיש מקום להטיל על הנאשם מאסר בפועל, אפילו לא לביצוע בעבודות שירות. עם זאת, עמדתי שונה מעמדת ב"כ הנאשם, ואני סבור שלא ניתן לפטור את הנאשם ללא כל עונש אלא שיש לתת מקום גם לאינטרס הציבור. אינטרס זה יש בו כדי לקבוע שהנאשם יבצע עבודות לטובת הקהילה תחת צו של"צ (ר' עפ"ת (ב"ש) 29414-12-18 **דניאל מאיר ארז** [ניתן ביום 17.02.19, פורסם בנבו] וכן עפ"ת (חי') 24314-01-15 **מדינת ישראל נ' גיא זגדון** [ניתן ביום 19.02.15, פורסם בנבו] והאסמכתאות שהובאו שם).

לאחר שנתתי את דעתי לנסיבות התאונה, שכאמור לא בוצעה בליווי עבירות חמורות נוספות בהן למרבה הצער בית המשפט נתקל חדשות לבקרים, רמת הרשלנות, עמדת שירות המבחן, קבלת האחריות בהזדמנות הראשונה, החרטה אותה הפגין הנאשם, עמדתו של הנפגע ועברו של הנאשם, באתי לכלל מסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או נהיגה אשר גורמת לתאונת דרכים שבצידה חבלות של ממש, עבירות לפי סעיפים 67 ו/או 38(3) לפקודת התעבורה.

2. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 7 חודשים בניכוי התקופה בה היה פסול עד תום ההליכים אשר תחושב מיום 24.09.20 כך שלמעשה הפסילה בגין גזר דין זה רוצתה במלואה זה מכבר.

3. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

4. צו של"צ בהיקף 250 שעות שיבוצעו בהתאם לתוכנית אותה יבנה שירות המבחן ותוגש לאישור בית המשפט. הוסבר לנאשם כי ככל שלא יבצע את עבודות השל"צ, יכול ותוגש בקשה מטעם שירות המבחן לצורך הפקעת צו השל"צ ובמקרה שכזה עניינו יובא לבית המשפט לצורך קיום דיון מחודש ברכיבי הענישה של גזר הדין.

5. פיצוי לנפגע בסך 3,000 ₪ אשר ישולם ב- 6 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 10/6/21 ובכל 10 לכל חודש עוקב שאחריו. הסכומים יופקדו בקופת בית המשפט ויועברו לנפגע העבירה בהתאם לפרטים שימסרו ע"י המאשימה.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין אל שירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ז אייר תשפ"א, 28 אפריל 2021, במעמד הנוכחים.